

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobkyně: **1. Jihomoravská stavební**
sídlem Lidická 1005/23 b, 602 00 Brno
zastoupena advokátem Mgr. Bc. Jiřím Daňkem
sídlem Rašínova 2, 602 00 Brno

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2023, č. j. ČOI 65187/23/O100/Dvo/Št,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V této věci byl soudu předložen k posouzení přestupek žalobkyně spočívající v tom, že nesplnila ve smlouvě o dílo informační povinnost podle § 13 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele.

2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 5. 2023, č. j. ČOI 65187/23/O100/Dvo/Št („napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského kraje („inspektorát“) ze dne 2. 1. 2023, č. j. ČOI 155277/22/3000/R/AF („rozhodnutí inspektorátu“).
3. Inspektorát uznal žalobkyni vinnou z porušení povinnosti podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele. Tohoto přestupku se dopustila tím, že spotřebitele řádně neinformovala o rozsahu a způsobu uplatnění práva z vadného plnění. Dále uznal žalobkyni vinnou také z porušení povinnosti podle § 14 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele. Toho se dopustila tím, že spotřebitele neinformovala o subjektu mimosoudního řešení sporů. Za spáchání těchto přestupků inspektorát žalobkyni uložil úhrnnou pokutu ve výši 10 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v částce 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobkyně namítala, že jsou rozhodnutí správních orgánů stížena procesními vadami. Ty spatřuje zejména v nedostatečném vypořádání jejích námitek v rámci odvolacího řízení. Dne 11. 1. 2021 došlo mezi žalobkyní jako zhotovitelem a Ing. J. V., Ph.D., jako objednatelem k uzavření smlouvy o dílo. Žalovaná ani inspektorát při svém rozhodování vůbec nevzali v potaz skutečnost, že dne 6. 7. 2021 od smlouvy odstoupil objednatel a dne 6. 9. 2021 od smlouvy odstoupila žalobkyně. V důsledku odstoupení od smlouvy přitom došlo k jejímu zrušení, tudíž se při následném řešení reklamace či uplatňování vad díla již nebylo možné smluvních ustanovení dovolávat. Otázka odstoupení od smlouvy tak byla předběžnou otázkou. Dále žalobkyně namítala, že znění oddílu VIII bodu 4 smlouvy o dílo neodporuje § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Navrhovala proto, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí inspektorátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na napadené rozhodnutí, v němž se vypořádala se všemi uplatněnými námitkami. Zopakovala, že odstoupení od smlouvy nemělo na spáchání přestupku žádný vliv i že vytýkané smluvní ujednání oddílu VIII bodu 4 smlouvy o dílo je v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele. Žalobkyně pouze obecně přednesla, že je závěr žalované nesprávný a procesní postup inspektorátu vadný, aniž by uvedla jakékoliv konkrétní argumenty. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

6. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích.
7. Žaloba **není** důvodná.
8. Podle § 13 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění (dále jen „reklamace“), spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit.
9. Podle § 24 odst. 7 písm. l) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí přestupku tím, že neinformuje spotřebitele podle § 13.
10. Ustanovení § 13 je v zákoně o ochraně spotřebitele řazeno do části druhé, tj. povinnosti při prodeji výrobků a poskytování služeb, v této části pak spadá pod výčet informačních

povinností. I ze samotného jazykového znění příslušného ustanovení je zřejmé, že podstatou povinnosti podle § 13 zákona je řádně informovat spotřebitele o reklamaci. Na tuto skutečnost navazuje § 24 odst. 7 písm. l) zákona, podle kterého je přestupkem, za který byla žalobkyni udělena pokuta, právě nesplnění této informační povinnosti. Otázka odstoupení od smlouvy a jejího zániku tak nebyla pro posouzení spáchání přestupku relevantní. Mezi žalobkyní a objednatelem jakožto spotřebitelem byla uzavřena smlouva o dílo, a žalobkyně tak byla povinna postupovat v souladu se zákonem a spotřebitele řádně informovat o jeho právech a povinnostech v souvislosti s možnou reklamací. Tato povinnost jí přitom vznikla již při uzavření smlouvy o dílo. Následné odstoupení od smlouvy na tuto již vzniklou zákonnou informační povinnost žalobkyně nemohlo mít žádný vliv. Jelikož žalobkyně v době trvání právního vztahu objednatele řádně neinformovala o reklamaci, resp. již dne 11. 1. 2021 jej v tomto ohledu v oddílu VIII bodu 4 smlouvy o dílo nesprávně poučila, dopustila se přestupku.

11. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že znění smlouvy neodporuje § 13 zákona o ochraně spotřebitele. Podle soudu inspektorát na str. 3 a 4 svého rozhodnutí a žalovaná na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnily, proč je smluvní ujednání v rozporu se zákonem o ochraně spotřebitele i se zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Sporné smluvní ujednání znělo: *„Případné vady díla vzniklé v průběhu záruční doby uplatní objednatel u zhotovitele písemně do 10 pracovních dní od zjištění vady. Zhotovitel začne do 10 pracovních dní reklamační řízení od přijetí reklamace. Výsledek reklamace bude oznámen zhotovitelem do jednoho měsíce, pakliže povaha a podmínky nebudou vyžadovat lhůtu delší.“* Jak uvedla žalovaná, lhůta pro vyřízení reklamace činí podle § 19 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele 30 dní, nikoliv měsíc, navíc lhůta začíná běžet již ode dne uplatnění reklamace, nikoliv až po 10 dnech. Prodloužit lhůtu je možné pouze dohodou obou stran, nikoliv jednostranně žalobkyní na základě neurčitěho kritéria. Spotřebitel může vadu uplatnit jakoukoliv formou, nikoliv pouze písemně. Z ujednání navíc není zřejmé, kdy započne běžet lhůta pro vyřízení reklamace. Vytknout vady pak objednatel může podle zákona bez zbytečného odkladu, nejpozději pak do dvou let, resp. v případě skrytých vad stavby do 5 let, nikoliv pouze do 10 pracovních dní.
12. Jelikož byla námitka žalobkyně zcela obecná a nijak nespecifikovala, v čem by měl být tento výklad správních orgánů nesprávný, nezbyvá soudu než stejně obecně konstatovat, že se s výkladem správních orgánů ztotožnil. Stejně tak soudu není zřejmé, v čem žalobkyně spatřovala procesní vady nebo nedostatečné vypořádání se s jejími námitkami. Soud tvrzená pochybení neshledal a správní orgány se podle něj s námitkami žalobkyně vypořádaly dostatečně.

V. Závěr a náklady řízení

13. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“).
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo

na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. prosince 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu